Hồi thứ mười bẩy

Phùng Thúy Lam thổ lộ chân tình

A Liệt lóp ngóp đứng dậy. Phùng Thúy Lam đột nhiên vung tay tát chàng đánh "bốp" một cái.

A Liệt chẳng hiểu ra sao toan lên tiếng chất vấn thì má bên phải lại trúng một cái tán nữa. Phát tát thứ hai này khiến chàng phải lùi lại sáu, bảy bước. Chân bước loạng choạng cơ hồ muốn té.

A Liệt hai tay bưng mặt kêu rầm lên :

- Phùng cô nương! Sao cô lại đánh tại hạ?

Phùng Thúy Lam nhảy vọt về phía trước, đứng cách A Liệt chừng ba thước.

Mắt lộ hung quang nàng lạnh lùng đáp :

- Ngươi muốn lừa gạt ta, ta đánh ngươi không được ư?

A Liệt không nói gì nữa vì chàng cho là do câu chuyện Lang Nha Đan kinh. Đáng lý chàng phải nói trước cho nàng hay.

Phùng Thúy Lam xích gần lại nữa bước hỏi :

- Sao? Ngươi không cãi được nữa rồi chứ?

ánh hàn quang lóe lên. Nàng lại vung trường kiếm chỉ ào cổ họng A Liệt. Nàng nói :

- Bây giờ ta chưa giết chết ngươi ngay mà cần hỏi cho biết đã xảy chuyện gì?

A Liệt ấp úng :

- Tại hạ... tại hạ.

Chàng không biết nói thế nào cho phải, nhất là lúc này nàng đang nóng giận khiến lòng chàng hồi hộp.

Phùng Thúy Lam hỏi :

- Ngươi muốn sống hay là muốn chết?

A Liệt buột miệng đáp :

- Dĩ nhiên là tại hạ muốn sống.

Phùng Thúy Lam nói :

- Vậy ngươi giơ tay lên để ta khỏi hoài nghi là ngươi có ý phản kháng. Không thì ta có thể lỡ tay đâm chết ngươi đó.

A Liệt khi nào dám phản đối. Chàng vội giơ tay thẳng lên.

Phùng Thúy Lam nói :

- Tham sống sợ chết là thường tình của con người. Ta lo gì ngươi không trả lời.

Nàng ngó A Liệt bằng cặp mắt lạnh lùng rất sắc bén. A Liệt nhìn nàng bất giác run sợ.

Cho đến bây giờ A Liệt vẫn chưa hay tại sao Phùng Thúy Lam trở mặt với mình. Bất giác chàng ngấm ngầm sinh lòng ngờ vực và coi nàng cũng là hạng như Kỳ Kinh.

Phùng Thúy Lam khẽ đưa mũi kiếm về phía trước. A Liệt ngửa đầu về phía sau.

Phùng Thúy Lam hỏi :

- Bây giờ ta bắt đầu hỏi ngươi. Ngươi không được giả dối. Đã nghe rõ chưa?

A Liệt đáp :

- Nghe rõ rồi!

Phùng Thúy Lam nói :

- Trước hết ngươi hãy báo tên họ đi!

A Liệt đáp ngay :

- Tại hạ họ Tra tên gọi Tư Liệt.

Phùng Thúy Lam hắng dặng một tiếng rồi hỏi tiếp :

- Quê quán ngươi ở đâu?

A Liệt đáp :

- Tại hạ quê ở Phủ Khai Phong tỉnh Hà Nam.

Phùng Thúy Lam hỏi tới :

- Năm nay ngươi bao nhiêu tuổi?

A Liệt đáp :

- Tại hạ 13 tuổi.

Phùng Thúy Lam bĩu môi cất tiếng mắng :

- □Thật là nói trăng nói cuội! Ngươi mới 13 tuổi thôi ư? Ngươi nói láo như vậy mà mong có người tin được sao?

A Liệt không nói gì nữa vì thật sự chàng đã 16 tuổi. Nhưng đó là điều bí mật phải giữ kín không thể tiết lộ với ai được. Cả Phùng Thúy Lam chàng cũng không dám để nàng biết điều đó.

Phùng Thúy Lam cười lạt hỏi :

- Hay lắm! Hãy cứ kể ngươi đúng tên là Tra Tư Liệt, quê ở Phủ Khai Phong và năm nay 13 tuổi. Bây giờ ta hỏi ngươi đến đây làm chi.

A Liệt không cần nghĩ ngợi gì, chàng đem những chuyện đã xẫy ra kể hết lại.

Thậm chí chàng vào ở đây bao nhiêu ngày cũng nói rất chính xác. Cách trả lời này quả nhiên Phùng Thúy Lam không bắt bẻ vào đâu được. Đột nhiên nàng nhớ ra điều gì liền hỏi :

- Câu chuyện này ai đã nói cho ngươi hay?

A Liệt như người ngủ mơ mới tỉnh giấc. Chàng hỏi lại :

- Phùng cô nương! Phải chăng cô không tin tại hạ là A Liệt?

Phùng Thúy Lam đáp :

- Đúng thế! Tuy ngươi đối đáp trôi chảy. Nhưng đó có thể là ngươi đã nghe ở miệng A Liệt chân chính thuật lại nên biết hết mọi chi tiết..

A Liệt nói :

- Tại sao cô nương lại không tin tại hạ là A Liệt mà tại hạ vẫn nhận ra cô?

Phùng Thúy Lam nghiến răng xẵng giọng :

- Ngươi là một tên ác đồ, một kẻ đốn mạt. Ngươi tưởng ta không giết ngươi chăng?

A Liệt kinh hãi mồ hôi toát ra như tắm, vì mũi kiếm của Phùng Thúy Lam tỳ vào dưới cằm chàng. Nàng chỉ đâm thêm một chút là vào sau chỗ thịt mềm nhũn và làm chàng chết ngay được. Trách nào chàng bở vía.

Phùng Thúy Lam lại nói :

- Bình sinh ta mới gặp một tên lừa gạt lớn mật như ngươi lần này là lần đầu. Không trách cổ nhân có câu : "Bầu trời bao la bát ngát, trong thiên hạ chẳng thiếu một chuyện lạ nào là không có".

A Liệt kiễng chân lên cho mũi kiến khỏi tỳ mạnh vào dưới cằm mới thốt ra lời được. Chàng hỏi :

- Phùng cô nương!... Tại hạ không hiểu vì lẽ gì mà cô nương lại không nhận ra tại hạ được? Phải chăng vì tại hạ vừa cao vừa lớn hơn ít ngày trước đây rất nhiều.

Phùng Thúy Lam trợn mắt lên đáp :

- Há phải chỉ cao lớn hơn trước mà thôi? Thân thể ngươi cường tráng, phong tư ngươi anh tuân có thể khiến cho nhiều cô gái thấy ngươi phải xiêu lòng. Nhưng...

Nhưng làm sao nàng không nói nữa. Nàng chỉ thêm mũi kiếm một chút để tỏ ra nàng không siêu lòng mà còn muốn giết chàng nữa.

A Liệt bị mũi kiếm đưa tới, không nghển cổ cao lên được nữa. Nếu chàng cất tiếng, hàm dưới cử động là bị mũi kiếm đâm vào da thịt.

Lúc này A Liệt chỉ còn khò khè lỗ mũi chứ không dám nói.

Phùng Thúy Lam lắng lặng ngó A Liệt một hồi. Bỗng nàng hạ thấp thanh trường kiếm trong tay xuống một chút.

A Liệt liền đứng ngay đầu lại như thường.

Bất thình lình Phùng Thúy Lam điểm ngón tay vào dưới cạnh sườn A Liệt. A Liệt thấy nửa người hoàn toàn tê dại. Cả đầu lưỡi cũng cứng đơ không cử động được.

Lúc này A Liệt dĩ nhiên không mở miệng lên tiếng. Phùng Thúy Lam ngó chàng bằng cặp mắt lạnh như băng. Tiếp theo nàng kịt mũi mấy tiếng tỏ ra trong lòng đã nảy ác ý.

A Liệt lộ vẻ khủng khiếp ra khoé mắt. Chàng đăm đăm ngó vị nữ lang xinh đẹp.

A Liệt đau khổ nhất ở chỗ Phùng Thúy Lam không cho chàng mở miệng để giải thích.

Phùng Thúy Lam tự nói một mình

- Gã này thật là đáng chết! Nhưng nếu ta đâm một kiếm cho gã chết ngay, há chẳng là chuyện làm phúc cho gã? Không được! Ta phải nghĩ cách khác thu thập gã mới xong.

Nàng trầm ngâm một chút rồi nói tiếp :

- Hay lắm! Ta đã có cách này là cầm mớ lửa đốt chết ngươi. Hiện nay giá trời tiết lạnh. Vậy ta muốn cho ngươi được nếm mùi ấm áp.

Lúc cô nó đến câu "Tiết trời giá lạnh", đột nhiên nàng chú ý tới đối phương chỉ mặc một tâm áo đơn thì rất lấy làm kinh ngạc.

Nàng nghĩ thầm :

- Bữa nay trời rét, người thường mặc áo dao áo bông hãy còn thấy rét. Vậy mà thằng lỏi này chỉ mặc một mảnh áo đơn vẫn chịu đựng được thì đủ biết nội công gã cao thâm khôn lường. Có điều sao gã lại hoàn toàn không ra sức phản kháng. Thậm chí vừa rồi ta chỉ đưa chân ra khiến cho gã phải té nhào, người lăn long lóc.

Phùng Thúy Lam mỗi lúc một đi vào chỗ mờ mịt không hiểu, nên nàng cẩn thận hơn.

Phùng Thúy Lam bây giờ mới để ý nhìn kỹ thấy chàng trán rộng mặt vuông, mũi thẳng. ánh mắt chàng lộ vẻ nội công rất tinh thâm. Chàng còn là một gã bảnh trai hiếm có ở đời.

Phùng Thúy Lam động tâm nghĩ thầm :

- Nếu ta gặp gã không phải ở trong tình trang này thì ta bất tất phải đoái hoài đến gã nữa.

Rút lại bây giờ nàng không thể giết A Liệt một cách hồ đồ, mà cần phải điều tra cho rõ.

Nàng đập gã một cái.

A Liệt hít mạnh một hơi chân khí. Chàng cảm thấy tuy chưa hoạt động được nhưng đầu lưỡi đã cởi mở có thể nói nên lời rồi. Gã liền cất tiếng :

- Phùng cô nương! Tiểu đệ đúng là A Liệt đây mà.

Phùng Thúy Lam nói :

- Ngươi mới 13 tuổi vốn thấp hơn ta nhiều mà sao mới cách trong vòng ba tháng, ngươi đã cao hơn ta một cái đầu, hầu như biến đổi thành người khác.

Chàng nói :

- Cái đó... là vì tiểu đệ đã uống nước sương trong hoa Tiên Đàm.

Rồi chàng kể thao thao bất tuyệt những chuyện đã xảy ra. Sau cùng chàng nói :

- Nếu tỷ tỷ không tin thì cứ hỏi người trong nhà sẽ biết. Mấy bữa nay tiểu đệ cao lớn lên nhiều lắm. Mỗi ngày họ phải mua áo mới cho tiểu đệ mặc.

Phùng Thúy Lam vẫn chưa tin. Sau nàng hỏi rõ mới biết Ngôn lão bá ở Hàm Hương Viên ngay bên cạnh đã qui y đầu Phật. Nàng liền nói :

- Để ta đi hỏi người nhà xem sao.

Nàng bỏ đi một lúc rồi trở lại giải khai huyệt đạo cho A Liệt, đổi giọng nói :

- Quả nhiên đúng thật. Hỡi ơi! Suýt nữa ta giết lầm người.

A Liệt đáp :

- Cái đó không thể trách tỷ tỷ được vì tiểu đệ đã hoàn toàn khác trước.

Phùng Thúy Lam cười đáp :

- Hay lắm! Đến ta còn không nhận ra ngươi thì dĩ nhiên người khác không biết được. Bây giờ ngươi có ra đường cũng không lo bọn họ tìm đến bắt bớ nữa.

A Liệt phấn khởi tinh thần nói :

- Ủa! Tiểu đệ lại chưa nghĩ tới điểm này.

Phùng Thúy Lam nói :

- Nhưng ta nói cho ngươi hay là ngươi cần mua một bộ áo da mà mặc, để người ngoài trông thấy ngươi khỏi nhận ra là con người đã tu luyện cả nội ngoại công, người ta mà biết điểm này là phiền cho ngươi lắm đó.

A Liệt hớn hở vui mừng đáp :

- Tiểu đệ nhớ rồi.

Phùng Thúy Lam ngửng đầu trông gã, lắc đầu nói :

- Hỡi ơi! Thật là khó tin quá! Ngươi cao hơn ta nhiều quá! Đúng là một người lớn.

Nàng cùng A Liệt trở về phòng. A Liệt mấy lần do dắn toan đem chuyện Lang Nha Đan kinh nói cho Phùng Thúy Lam nghe thì nàng đã lên tiếng :

- Bên ngoài gần đây lại xảy ra những chuyện trời long đất lở. Huyết Vũ thư lại xuất hiện thêm hai lần. Hiện giờ những môn phái lớn nghe nhắc tới chuyện Huyết Vũ bí thư đều cả kinh thất sắc.

A Liệt chưa kịp mở miệng thì Phùng Thúy Lam lại nói tiếp :

- Còn một điểm nữa chắc làm cho ngươi hứng thú là người ta đồn rằng những vụ huyết án này có liên quan đến ngươi, vì thế nên ngươi đột nhiên mất tích. Chỉ có mình ta là biết ngươi trong sạch và vô tội. Nhưng ta biết hay không cũng chẳng ích gì. Vì lời của một mình ta thì bọn người võ lâm quyết chẳng tin vào. Huống chi ngươi lại được uống linh dược, cả con người đã thoát thai hoán cốt. Không ai có thể tưởng tượng mới trong một thời gian ngắn ngủi vài ba tháng đã xảy ra nhiều chuyện lạ như vậy.

A Liệt trợn mắt líu lưỡi hồi lâu mới nói :

- Nếu vậy tiểu đệ đã thành người mà võ lâm cố tình bắt cho bằng được mới cam tâm. Hỡi ơi! Thật là mối oan động trời.

Phùng Thúy Lam nói :

- Hiện giờ nhà họ Tra có liên quan đến Hóa Huyết môn tất cả bảy nhà thì năm nhà điều gặp nạn Huyết Vũ thư. Nên bảy nhà này rất đỗi hoang mang. Cả những gia phái khác trong võ lâm cũng cực kỳ xao xuyến. Tình thế vô cùng hỗn loạn. Nói một cách khác thì hiện nay giang hồ rất khẩn trương, hễ thấy ai có vẻ khả nghi là họ theo dõi một cách rất gắt gao.

A Liệt liếc mắt nhìn Phùng Thúy Lam nói :

- Cô nương cải dạng nam trang qua lại giang hồ e rằng có điều bất tiện.

Phùng Thúy Lam đáp :

- Ngươi bất tất phải nhọc lòng lo lắng cho ta. Ma Nữ kiếm phái ta cũng có chút thế lực trên chốn giang hồ. Ngoại trừ một khu đặc biệt ở miệt Giang Nam, còn chẳng ai dám dây dưa với bọn ta.

A Liệt hỏi lại :

- Địa khu nào ở mặt Giang Nam?

Phùng Thúy Lam đáp :

- Ta cho ngươi hay cũng chẳng hề chi. Địa khu đó tại Giang Nam phía Tây từ Lư Châu, Tuyên Thành, phía Nam đến Hàng Châu. Mặt đông đến bờ biển. Trong giải đất mấy trăm dặm vuông này Ma Nữ kiếm phái ta không dám tự tiện tiến vào.

A Liệt nghe nàng nói thấy địa khu này rất rộng bao quát cả miền Kim Lăng mà bọn Phùng Thúy Lam không dám tới nơi, gã chợt động tính hiếu kỳ liền thận trọng ước hỏi :

- Về vụ gia phái của tỷ tỷ không dám tiến vào địa khu đó có ai biết rõ nguyên nhân không?

Phùng Thúy Lam mỉm cười đáp :

- Những người có chút địa vị trong võ lâm điều hiểu hết, nếu không thì ta chẳng nói với ngươi. Có điều ngươi cũng nên giữ gìn không nên đề cập tợi chuyện này với người khác là hơn.

A Liệt vội hỏi :

- Dĩ nhiên là thế! Nhưng tỷ tỷ sợ gì vậy?

Phùng Thúy Lam nói :

- Trong địa khu đó có rất nhiều danh thủ võ lâm của hầu hết các gia phái, và lực lượng mạnh nhất là Cái bang. Sự thực thì hiện nay thế lực Cái bang đã phát triển khắp các nơi trên hai mặt Nam Bắc sông Đại Giang, chứ không phải chỉ hạn chế trong một khu vực mà ta vừa nói. Bảy, tám chục năm trước, Ma Nữ kiếm phái ta đã gây cừu hận cùng Cái bang. May ở chỗ hai bên cách nhau xa nên ít khi đụng chạm nhau.

A Liệt nói :

- Té ra là thế, nhưng cừu hận từ bảy chục năm trước tất bây giờ đã phai lạt đi nhiều. Vả lại hai bên ít đụng đầu nhau thì cũng không thành vấn đề nữa.

Phùng Thúy Lam nói :

- Nếu dễ dàng như vậy thì ta chẳng úy kỵ làm chi? Sự thực Ma Nữ kiếm phái ta cứ cách bảy, tám hay mười năm lại có cao nhân xuất hiện. Những nhân vật này luyện được kiếm thuật rồi lại đến Giang Nam đối phó với Cái bang.

A Liệt nghĩ bụng :

- Thế là bọn tỷ tỷ gây sự với người ta chứ không phải người ta gây sự với mình. Tỷ tỷ chuyên đi tìm người để rắc rối.

Phùng Thúy Lam lại nói :

- Trong mấy chục năm, trước sau có năm người đến Giang Nam báo thù rửa hận thì chỉ thấy hai người còn sống trở về còn ba người nữa không hiểu sống chết thế nào.

A Liệt kinh hãi hỏi :

- Té ra là thế. Nếu vậy bọn Cái bang thủ đoạn quá tàn nhẫn và mối thù mỗi ngày một sâu cay.

Phùng Thúy Lam đáp :

- Ba người đó sống chết không hay đã đành. Đáng căm hận hơn hết là hai người còn sống trở về đều bị độc thủ hành hạ tàn nhẫn, bị cướp trinh tiết. Chân nguyên âm đã mất không thể luyện Ma Nữ kiếm đến hạng thượng thừa được nữa. Đồng thời tâm thần bị thương tổn rồi biến thành tính tình cổ quái. Sau này muốn trở lại báo thù cho cũng không được nữa.

A Liệt nói :

- Đã có năm vị cao thủ tuyệt thế đi báo thù mà đều bị thất bại thì tất võ công của Cái bang phái cực kỳ cao minh và nhân tài rất nhiều vậy các vị còn tiếp tục tính chuyện báo thù làm chi nữa?

Phùng Thúy Lam biến sắc tỏ vẻ không bằng lòng đáp :

- Theo chỗ ta biết thì bọn Cái bang không phải là nhiều kỳ nhân dị sĩ mà vì bọn chúng thủ đoạn đê hèn, đã lợi dụng vật chí bảo của Ma Nữ kiếm phái, khiến bọn ta không còn sức tranh đấu.

A Liệt dương cặp mắt thao láo, đầy vẻ hồ nghi ra chiều không hiểu.

Phùng Thúy Lam liền giải thích cái đó kêu bằng □Tru Tâm diệu kiếm□, một vật báu chí bảo để trấn sơn. Hình thù nói cũng như thanh kiếm thông thường, nhưng nó có ba thứ đặc biệt là mùi hương kỳ lạ, âm kỳ lạ và ánh sáng kỳ lạ. Tỷ như khi nó đụng vào khí giới của bên địch liền tiết ra mùi hương kỳ dị làm giao động tâm khí đối phương. Thanh kiếm vừa rút khỏi vỏ, ánh sáng ngũ sắc loé lên cũng làm cho tâm thần bên địch phải lung lay.

A Liệt hỏi :

- Sao báu vật đó lại lọt vào tay người Cái bang.

Phùng Thúy Lam đáp :

- Câu chuyện rất dài nhưng tóm lại chỉ vì nó mà bản phái cùng Cái bang kết mối tâm thù. Báu vật này lọt vào tay Cái bang 35 năm trước đây. Sau 30 năm bên ta đã có hai tay cao thủ đến trả thù và mong đoạt lại vật báu của sư môn. Một người không biết lạc lõng nơi đâu. Còn một người trở về thì tình hình cũng bi thảm như mấy người trước.

Bây giờ A Liệt mới hiểu nội dung câu chuyện, bụng bảo dạ :

- Thanh Tru Tâm diệu kiếm ban đầu nhất định là báu vật của mình. Thế rồi trước đây 30 năm thanh bảo kiếm này bị Cái bang cướp lấy. Vậy những chuyện ân oán thị phi giữa hai phe này không ai biết mà phê bình cho đúng.

Đột nhiên gã giật mình kinh hãi, trợn mắt lên nhìn Phùng Thúy Lam hỏi :

- Phùng cô nương! Cô nương không đi Giang Nam để báo thù và lấy lại bảo kiếm ư?

Phùng Thúy Lam ngẫm nghĩ một chút rồi đáp :

- Ta biết ngươi thật khó lòng quan tâm đến ta, nên ta không lừa dối ngươi làm chi. Ta đã được lựa chọn vào công việc đó. Trong ba tháng nay ta hết sức luyện kiếm pháp tinh diệu của bản môn cũng vì nhiệm vụ khó khăn này. Nếu không thì gia gia ta đã gã chồng rồi.

A Liệt lắc đầu hỏi :

- Công việc này khó lòng quá! Cô nương không đi nữa là hơn, hoặc kiếm người khác đi thay.

Phùng Thúy Lam nói :

- Không được! Vụ này là một hành động bí mật của bản phái, hai là nguy hiểm vô cùng, mất mạng như chơi. Vậy người khác còn ai muốn bán mạng thay mình?

A Liệt hỏi :

- Theo lời cô nương thì dường như hiện nay thế lực Cái bang rất mạnh. Sao cô không chờ khi họ suy vi sẽ hành động?

Phùng Thúy Lam lắc đầu đáp :

- Chờ cho Cái bang suy yếu thì có khác gì ôm cây đợi thỏ. Ta đã nghĩ kỹ rồi. Bước đầu tiên là ta hãy tìm cách đâm chết bang chúa Cái bang là Lục Minh Vũ. Cái bang mất người cầm đầu thì bất luận họ có bao nhiêu trưởng lão cùng cao thủ cũng lâm vào cảnh suy đồi trong một thời gian. Bước thứ hai ta mới đem toàn lực ra để đoạt bảo kiếm về. Bước thứ ba là ta nhờ Trụ Tâm diệu kiếm mà giết chết bốn tay đại trưởng lão nổi tiếng ở Cái bang. Sau cùng sẽ phân phát lại những tay cao thủ tuổi trẻ đi các nơi. Có thế thì cái bang mới vĩnh viễn không ngóc đầu dậy.

Đột nhiên nàng sa sầm nét mặt, lạnh lùng hỏi :

- Những điều ta cho ngươi biết đây, ngươi không được tiết lộ với bất cứ ai. Nếu trên chốn giang hồ có người hay biết thì ta cứ ngươi mà truy vấn.

A Liệt nói :

- Phùng cô nương! Cô bất tất phải quan tâm. Nếu tiểu đệ tiết lộ chuyện bí mật của cô nương, hay nói câu gì có hại đến cô thì gươm kề cổ tiểu đê cũng chẳng hở môi.

Gã còn lộ vẻ không bằng lòng vì Phùng Thúy Lam còn có ý hoài nghi. Thái độ này có sức mạnh hơn là thiên ngôn vạn ngữ. Phùng thúy Lam không nghi ngờ gì nữa, ra chiều áy náy nói :

- Chẳng phải ta nghi ngờ ngươi có ý hại ta, mà ta chỉ e ngươi không hiểu vụ này quan trọng đến thế nào, rồi có khi lỡ lời nói ra. Nếu ta không tin ngươi thì đã chẳng nói cho ngươi hay.

A Liệt như người được an ủi, nét mặt trở lại bình thường. Gã hỏi :

- Cô nương có biết sào huyệt Cái bang ở đâu không?

Phùng Thúy Lam đáp :

- Tổng đàn công khai của bọn họ ở Kim Lăng, nhưng sào huyệt bí mật di chuyển luôn. Gần đây bọn ta có tin báo là ở Vu Hồ.

A Liệt hỏi :

- Chừng nào cô nương sẽ khởi hành xuống Giang Nam?

Phùng Thúy Lam đáp :

- Ngươi đừng hỏi đến hành động của ta là hơn.

A Liệt hỏi :

- Cô nương không tin được tiểu đệ hay sao?

Phùng Thúy Lam đáp :

- Chẳng phải ta không tin ngươi, nhưng ta thấy ngươi có biết cũng bằng vô dụng chẳng lợi ích gì.

A Liệt nói :

- Có khi tiểu đệ cũng đến Giang Nam mà trùng hợp vào lúc hành động của cô nương thì tiểu đệ sẽ vì cô ra sức.

Phùng Thúy Lam kinh ngạc hỏi :

- Ngươi cũng đến Giang Nam ừ?

A Liệt đáp :

- Hiện giờ tiểu đệ chưa có ý định đó, nhưng việc đời biết đâu mà lường được.

Phùng Thúy Lam nói :

- Ngươi nói vậy cũng có lý. Đáng tiếc là hiện giờ ta chưa biết lúc nào sẽ hành động.

Cô ngừng một chút rồi hỏi :

- Ngươi có muốn đi không?

A Liệt gật đầu đáp :

- Bây giờ tiểu đệ không đến nỗi gầy yếu bất lực như trước, nên vẫn muốn đi cầu danh thủ truyền nghệ. May ở chỗ đến cô nương còn không nhận ra tiểu đệ. Thì dĩ nhiên người khác chẳng thể phát giác được.

Phùng Thúy Lam nói :

- Ta luyện môn kiếm thuật cần phải giữ vững chân nguyên âm nên chẳng thể giúp ngươi. Ngươi cầu danh sư là phải. Nhưng ngươi nên nhớ trên chốn giang hồ, lòng người giả dối không lường nhất là người võ lâm càng bụng dạ hẹp hòi, khi nào có truyền tuyệt kỹ bản môn cho kẻ khác. Người ta còn tưởng ngươi là người phái khác đến học lỏm tuyệt nghệ của họ, có khi nuôi hoạ sát thân. Vì vậy ngươi phải cẩn thận lắm mới được.

Nàng ngẫm nghĩ một lúc rồi tiếp :

- À phải rồi! Gia gia ta có mấy bộ áo da, chắc ngươi mặc vừa đấy. Ngươi lựa lấy một bộ mà mặc để cho người ta khỏi thấy trời rét mà ngươi vẫn không lạnh. Đó cũng là một điều khiến kẻ tò mò chú ý.

Nàng nói rồi chạy đi liền.

A Liệt ngồi một mình chờ đợi. Chàng muốn chờ Phùng Thúy Lam trở ra để đem việc Lang Nha Đan kinh nói cho nàng nghe.

Sau một lúc Phùng Thúy Lam cầm tấm áo bào da đưa cho A Liệt mặc vào.

Chàng bổng biến thành một chàng phong lưu công tử trong cõi đời ô trọc, chứ không còn là một tên tiểu đồng ốm o như ngày trước nữa.

A Liệt thay áo rồi. Những tấm áo gã cởi ra gói lại thành một bộ.

Chàng trỏ cái rương gỗ trong góc nhà nói :

- Trong rương này...

oOo